

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Δαμάζεται το κτήνος του λαϊκισμού;

Το κτήνος του λαϊκισμού που εκθρέψαμε τα τελευταία χρόνια δεν θα αφήσει κανένα χέρι «αδάγκωτο», ούτε αυτό που το τάζει συστηματικά. Το κτήνος αυτό δεν έχει λογική, έχει ιδεολογική και κομματική αχρωματοψία και το κυριότερο είναι ακόρταγο. Διαβάζουμε, για παράδειγμα, τις επιθέσεις που δέχεται η κ. Βαλαβάνη είτε επειδή έχει κάποια χρήματα στο εξωτερικό είτε επειδή νοσηλεύθηκε σε ιδιωτικό νοσοκομείο. Δεν γνωρίζω προσωπικά την κ. Βαλαβάνη, για να μην παρεξηγηθώ. Μου δίνει όμως την εντύπωση ενός σεμνού ανθρώπου που έχει εργασθεί σκληρά στη ζωή της. Τώρα βρίσκεται στο στόχαστρο κάποιων, αριστερών και δεξιών, λαϊκιστών. Δεν έκανε τίπο-

τα παράνομο, κάθε άλλο. Αυτό όμως ελάχιστη σημασία έχει για το ανθρωποφάγο σύστημα που την επέλεξε ως στόχο της εβδομάδας.

Σε λίγο θα είναι εξαιρετικά δύσκολο για οιονδήποτε πολίτη να αναλάβει μια δημόσια θέση, γιατί απλά δεν θα... αντέχει. Και ο Ελευθέριος Βενιζέλος να εμφανιζόταν, θα τον ακυρώναμε γιατί θα βρίσκαμε ότι είχε αυθαίρετο στο Θέρισο. Φοβόμαστε πολύ ότι το δάγκωμα του κτήνους θα το νιώσει πολύ έντονα όλη η σημερινή κυβέρνηση αν τολμήσει να επιλέξει τον έντιμο συμβιβασμό. Ήδη με τα πρώτα σημάδια άρχισε η συνωμοσιολογία, οι προσωπικές επιθέσεις και η λάσπη.

Ίσως τώρα που ο κ. Τσίπρας νιώθει

το βάρος της ευθύνης και βλέπει τα πράγματα εκ των έσω να καταλαβαίνει πόσο δύσκολη είναι η μοναξιά του πολιτικού μέσα στο ελληνικό καμίνι. Αλλά για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, τη θερμοκρασία την ανέβασε και ο ίδιος σε απαγορευτικό βαθμό με τη στάση του τα χρόνια της αντιπολίτευσης. Θα μπορούσε τώρα να τη μειώσει; Τον άκουσα τις προάλλες να εκδηλώνει την ανησυχία του για μια πιθανή άνοδο της ακροδεξιάς, αν τα πράγματα δεν πάνε καλά. Μα όταν βασιζόσαι σε ένα νεοεαμικό αφήγημα και μετά επιλέγεις τον ρεαλισμό ή τον συμβιβασμό, λογικό δεν είναι να παραδοθεί η όποια ακροδεξιά να αρπάξει την ευκαιρία; Γι' αυτό

οι στιγμές απαιτούν πολλά από τον κ. Τσίπρα. Ηγέτες που βγήκαν από ακραία αντισυστημικά κινήματα πέρασαν στην Ιστορία όταν πήγαν κόντρα στο ρεύμα που τους έφερε στην εξουσία. Ενώσαν, δεν δίκασαν. Κοίταζαν μπροστά, όχι πίσω. Μίλαγαν ανοικτά στον κόσμο για την πραγματικότητα και έφτιαχναν ένα νέο θετικό αφήγημα. Η παγκόσμια Ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα. Μπορεί όμως ο κ. Τσίπρας να κοιτάξει το κτήνος στα μάτια και να το δαμάσει; Δεν είναι εύκολο. Στη χώρα που ζούμε μόνο ένας αριστερός ηγέτης μπορεί να το κάνει. Ο ίδιος ξέρει αν τον ενδιαφέρει αυτός ο ρόλος και αν έχει τα απαιτούμενα κότσια.

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΡΗΣΤΟΥ

Σαμαράς, Βενιζέλος και Στουρνάρας...

Η ευρωπαϊκή μάχη για τη συμφωνία με τους εταίρους συνεχίζεται. Και συνεχίζεται διότι ο υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, όπως τα γεγονότα μαρτυρούν, είναι ένα ξεχωριστό κέντρο στην Ευρώπη και, απ' ό,τι φαίνεται, και στη Γερμανία. Το θέμα των διεθνών συσχετισμών και των διεργασιών, είναι ή μία πλευρά του ζητήματος που ως τώρα έχει αναλυθεί κατά κόρον. Σίγουρα τη Δευτέρα, μετά τη συνάντηση του Αλέξη Τσίπρα με την Άνγκελα Μέρκελ στο Βερολίνο ύστερα από επείγουσα πρόσκληση της Καγκελαρίου, θα προκύψουν περισσότερα στοιχεία για τις εκτιμήσεις αυτές. Και ενώ αυτά συμβαίνουν εκτός, εντός ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο συνεχίζουν να υποστηρίζουν τη γερμανική γραμμή, λες και δεν έγιναν εκλογές και δεν υπήρξε μήνυμα από τον ελληνικό λαό.

ΣΤΟ ΚΑΔΡΟ των δυνάμεων που παίζουν σημαντικό ρόλο στο εσωτερικό πολιτικό σκηνικό εισήλθε πανηγυρικά και ο διοικητής της ΤτΕ και πρώην υπουργός Οικονομικών Γιάννης Στουρνάρας. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους. Ο Αντώνης Σαμαράς έχει πλέον πείσει και τον πλέον καλοπροαίρετο οπαδό του πως ήταν και είναι ένας περιορισμένων δυνατοτήτων φαύλος πολιτικός, που δεν είχε τα προσόντα να αναλάβει τις ευθύνες του πρωθυπουργού. Και μόνο η ποιότητα των επιτελείων που δημιούργησε δεν αφήνει περιθώρια για άλλο χαρακτηρισμό. Το πώς έγινε πρωθυπουργός ο Σαμαράς

και με ποια ανταλλάγματα είναι γνωστό. Το νέο θέμα είναι πως, παραβαίνοντας έναν εσωτερικό κανόνα της Ν.Δ., αρνείται να αναλάβει τις ευθύνες του και, κυρίως, να ανοίξει τον δρόμο για να ανανεωθεί το κόμμα του ώστε να μπορέσει να σταθεί στον ρόλο της αξιωματικής αντιπολίτευσης με εθνικούς όρους.

Η ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΗ του Αντώνη Σαμαρά στην κομματική εξουσία στην πραγματικότητα δεν είναι κίνηση με όραμα την επάνοδο του στο Μαξίμου. Αυτό, με βάση την πολιτική πραγματικότητα και την αποκαθίλωσή του από την καταλληλότητα για πρωθυπουργός, όπως καταγράφουν οι έρευνες της κοινής γνώμης, είναι σχεδόν αδύνατον να συμβεί. Ο Σαμαράς, παρά τις διακηρύξεις ότι ο μόνος όρος που θέτει στην κυβέρνηση Τσίπρα είναι να μείνει η χώρα στο ευρώ, επιμένει να υπερασπίζεται τα συμφέροντα της Γερμανίας, τυφλωμένος από τον φθόνο για τον νεαρό αντίπαλό του.

ΑΛΛΟΥ παπά ευαγγέλιο ο Ευάγγελος Βενιζέλος. Αυτός γνωρίζει πολύ καλά πως τέλειωσε, δεν έγινε ούτε πρόκειται να γίνει ποτέ πρωθυπουργός. Παρατείνει την ηγεμονία του στη χωρίς πάγκο κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ, όχι γιατί φοβάται να μη χάσει το κόμμα που, άλλωστε, δεν υπάρχει. Αυτός είναι φανερό ότι αισθάνεται να φεύγει η γη κάτω από τα πόδια του και τρέμει την περίπτωση οι εντολοδότες του να τον αφήσουν απροστάτευτο.

ΚΑΙ ΦΤΑΣΑΜΕ στην περίπτωση του Ιωάννη Στουρνάρα, που λίγο πριν την αναμενόμε-

νη πώση του σαμαροβενιζελισμού από την εξουσία, ζήτησε και έλαβε για τις... καλές του υπηρεσίες τη «θέση καταφύγιο» του διοικητή της ΤτΕ με εγγυημένο συμβόλαιο πέντε χρόνων! Μέχρι πριν λίγες μέρες προσπαθούσε να ξεγελάσει τα κυβερνητικά επιτελεία αφήνοντας να εννοηθεί πως θα κινηθεί θεσμικά και υπέρ των εθνικών συμφερόντων. Δύσκολο για έναν «γενίτσαρο», που κώθηκε στα ιερά των εξουσιών και είναι απόλυτα εξαρτώμενος από αυτά. Την προηγούμενη Πέμπτη ο κ. Στουρνάρας, μιλώντας σε διεθνές συνέδριο στην Αθήνα, αναφέρθηκε στον κίνδυνο να χαθούν οι θυσίες που έχει κάνει ο ελληνικός λαός τα τελευταία χρόνια! Αν επρόκειτο για θυσίες, ο Σαμαράς θα ήταν ακόμα πρωθυπουργός και ο Βενιζέλος αντιπρόεδρος. Όμως επρόκειτο για εκτελέσεις των αδύναμων πολιτών από μια πολιτική με στρατηγικό στόχο την υποδούλωση της χώρας.

Η ΔΙΑΛΥΣΗ του κοινωνικού ιστού με ένα σχέδιο αφελληνισμού των παραγωγικών δραστηριοτήτων της χώρας και τη δραματική συρρίκνωση του πληθυσμού με συνταγές που σκοτώνουν, όπως έλεγε και ο αλφίστου μνήμης Σαμαράς των Ζαππειών, δεν είναι έργο που μπορεί πλέον να κουκουλωθεί από την προπαγάνδα των τρακαδόρικων ΜΜΕ. Αν υπάρχει τρόπος, ο Στουρνάρας πρέπει να φύγει από τη θέση που του χάρισαν για τις υπηρεσίες που προσέφερε το ταχύτερο δυνατόν. Του άλλους δύο τους έχει αναλάβει ο ελληνικός λαός.

ΕΘΝΟΣ

Αποτροπή αδιεξόδου

Προς στιγμήν είχε διαφανεί ότι η πρόσκληση της Γερμανίδας καγκελαρίου στον Έλληνα πρωθυπουργό να την επισκεφθεί την ερχόμενη Δευτέρα στο Βερολίνο θα διαμόρφωνε πιο αισιόδοξες προοπτικές για τη διαπραγμάτευση. Αλλά δυστυχώς οι ελπίδες δεν διήρκεσαν για πολύ. Προφανώς η γερμανική πρόσκληση δεν κατέτεινε σε αυτό που ο Έλληνας πρωθυπουργός προσδοκούσε.

Και πλέον βρισκόμαστε όχι απλώς εκεί όπου ήμασταν πριν κλειστεί το ραντεβού της Δευτέρας, αλλά με το κλίμα να έχει αισθητά επιδεινωθεί, όπως από τις μετέπειτα εκατέρωθεν κινήσεις και δηλώσεις αποδεικνύεται. Είναι προφανές ότι η συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου ουσιαστικά δεν υπάρχει, μια και η κάθε πλευρά την ερμηνεύει με τον δικό της τρόπο και μικρή σημασία έχει τι πιστεύει ο ένας ή ο άλλος. Το μόνο που μετράει είναι το διαφανόμενο αδιέξοδο.

Αλλά αυτό θα πρέπει πάση θυσία να αποτραπεί, μια και ούτε τη μία πλευρά εξυπηρετεί ούτε την άλλη. Μόνο που σε αυτό το χρονικά ασφυκτικό πλαίσιο θα πρέπει να γίνουν εκατέρωθεν υποχωρήσεις που στάθηκε αδύνατο να γίνουν έως τώρα.

Δεν είναι εύκολο να συμβεί, όταν μάλιστα η δυσπιστία της μιας πλευράς έναντι της άλλης έχει φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη. Αλλά δεν είναι και αδύνατο να επιτευχθεί, αν και οι δύο πλευρές αναγνωρίσουν και σεβαστούν η μία τις «κόκκινες γραμμές» της άλλης. Όπως, για παράδειγμα, πως, άσχετα από τα όποια ευρήματα για τη δημοσιονομική κατάσταση της χώρας, εκείνο που θα πρέπει να αποκλείεται ακόμη και ως σκέψη είναι το ενδεχόμενο περικοπών σε μισθούς και συντάξεις.

Είναι μακρύς ο δρόμος που διανύσαμε από κοινού με τους εταίρους και δανειστές μας επί πέντε χρόνια. Κι αυτή η προσπάθεια των δύο πλευρών και κυρίως οι θυσίες της δικής μας πρέπει να δικαιωθούν.